

Schelpen

Steeds sneller en sneller zwom ze naar het water oppervlak. Toen ze het eindelijk bereikte schoot ze een stukje uit het water en zonk weer terug. Voorzichtig zwom ze naar de kust, zichzelf steeds achter de rotsen verbergend. In de verte en hoog boven haar hoorde ze de meeuwen die haar vrolijk groette.

“Daar is hij.” Een lange donkere jongen kwam vanachter de duinen het strand op wandelen. Hij had een handdoek onder zijn ene arm en een stoeltje onder de andere, die uitpuilde van de spullen die hij erin had gelegd.

Hij keek om zich heen om te controleren dat er niemand anders was. Legde toen zijn handdoek neer en stalde zijn stoeltje met spullen uit. Hij trok zijn shirt over zijn hoofd en dook het water in.

Mel dook ook onder en volgde hem, zichzelf nog steeds verstoppend achter rotsen en wier.

Om de zoveel minuten zwom hij weer naar boven om adem te halen.

Hij had hier al gezwommen sinds hij alleen de afstand van huis naar het strand kon afleggen.

Hij kon goed zwemmen en lang onder water blijven.

Toen hij het kustzand voorbij was en het koraal bereikte zwom hij naar boven en nam een grote hap lucht. Hij dook diep en hield zich vast aan een rots. Zoekend keek hij om zich heen.

Mel wist precies wat hij zocht. Ze ontdekte de schelpen niet zo ver bij haar vandaan. Ze had de parels in de schelp nooit zo bijzonder gevonden, maar ze wist dat dat niet voor hem gold.

Met haar hand reikte ze naar de dichts bijzijnde schelp.

Hij zag een klein groepje schelpen iets verderop dicht bij een rots. Waarschijnlijk zou het voor niks zijn ze open te breken, de kans dat ze een parel hadden was klein, ze waren nog te jong. Maar hij zag nergens anders de schelpen die hij zocht dus besloot hij het toch te proberen. Zichzelf voorttrekkend aan de rotsen en het koraal ging hij hun kant op.

Plotseling bewoog iets lang en duns zich naar de schelpen en rukte er een uit de bodem. Het leek op een hand, hij kon duidelijk de buiging van de pols zien en dacht ook vingers te kunnen onderscheiden. Hij schrok van zijn gedachte en liet de lucht in zijn longen los. Snel zwom hij naar boven, waar hij verbaasd naar lucht hapte.

Mel realiseerde zich pas dat hij haar gezien moest hebben toen ze de luchtballen het oppervlak hoorde bereiken. Ze liet de schelp, die ze had geprobeerd open te maken, vallen en zwom naar een rots verder bij hem vandaan.

“Je ziet waanbeelden” Sprak hij tot zichzelf. “Je zat al te lang onder water en je hersens hadden zuurstof gebrek....toch?” Hij zwom naar de rots waar hij dacht dat hij de arm had gezien. Voorzichtig zwom hij er overheen en controleerde hem aan alle kanten. Vervolgens haalde hij adem en dook onder. Meteen zag hij de losse schelp en de lege plek waar die gezeten had. De schelp was zo losgehaald dat alleen een mens of misschien een aap het had kunnen doen. Hij had het dus goed gezien. Puzzelend over de ontdekking bleef hij naar de schelp in zijn hand kijken.

In zijn ooghoek zag hij iets bewegen, toen hij keek kon hij alleen een blauw paarse staart onderscheiden.

Vanachter de andere rots zag ze hoe hij over de rots heen zwom en onder water dook. Hij zwom regelrecht op de schelp af. Ze had hem voorzichtig geopend zodat de oester zelf zou overleven. “Hij komt vast tot de conclusie dat het een vis was.” Hield ze zichzelf voor, maar toen ze zag dat hij verbijsterd naar de schelp bleef kijken vervaagde die gedachte. Ze raakte even in paniek. “Ik moet hier weg” Snel zwom ze naar de rand van het koraal, daar dook ze de diepte in.

Ze was bang om terug te gaan. De gebeurtenis van gister zat nog vers in haar herinnering. Langzaam zwom ze omhoog, ze lette er op dat ze onderwater naar het strand zwom. Toen ze de rots bereikte waar ze zich altijd achter verschool kwam ze pas boven water, en niet verder dan haar lippen.

Het strand was nog leeg, hoewel ze zelf ook al aan de late kant was. “Hij kwam natuurlijk niet meer na wat er was gebeurd. En het was stom dat te denken.” Maar net toen ze onder wilde duiken kwam hij het strand op lopen.

De hele weg naar het strand had hij zichzelf overtuigd dat hij het zich verbeeld had. Toch had hij geen handdoek mee genomen, hij had geen zin in zwemmen gehad.

Hij klapte zijn stoeltje uit en ging er in zitten. Met zijn ogen zocht hij naar mogelijk heden, wat en waar dat wat hij gezien had was.

Mel zag hem zoekend over het water oppervlak kijken. Hij had geen handdoek mee dus zou hij wel niet gaan zwemmen. Teleurgesteld en opgelucht tegelijk keek ze naar hem. Zijn blik kwam haar kant uit en toen hij even naar haar leek te kijken durfde ze zich niet te bewegen. Toen hij haar voorbij was en ze weer durfde te ademen ontdekte ze pas dat ze haar adem had ingehouden.

Het was warm die dag en het duurde niet lang of hij kreeg er last van. Eerst was alleen het uittrekken van zijn T-shirt voldoende, maar later leek ook zijn broek verstikkend te werken.

Hij had zijn zwembroek toch aangetrokken, een soort gewoonte dacht hij bij zichzelf.

Na een tijdje werd de drang te gaan zwemmen hem te groot en liep hij op het water af. Hij liep door tot het water zijn middel bereikte en dook toen onder, zich afzettend op de bodem.

Haar hart was sneller gaan kloppen toen ze zag dat hij misschien toch zou gaan zwemmen. En toen hij eindelijk op het water afliep kon ze het wel uit juichen van geluk. Ze dook hem snel achterna, maar bleef nu op grotere afstand.

Het eerste wat hij onderwater zag was een klein krabbetje dat verwoed tegen de stroming in probeerde te lopen, maar steeds als het een stukje was opgeschoten duwde een nieuwe golfstroom hem weer terug. Voorzichtig liet hij het krabbetje over zijn hand lopen. Het krabbetje goed in de gaten houdend, zwom hij naar het koraal en liet het daar weer gaan.

Niet ver voor zich zag hij de rots en herinnerde hij de schelp die hij in zijn zak had gedaan.

Hij zwom naar het oppervlak en ging op de rots zitten die niet ver daaronder begon.

Hij haalde de schelp uit zijn zak en bekeek deze nog eens goed. Toen hij door de kleine gleuf naar binnen keek zag hij tot zijn verbazing een grote witte parel. Hij wrikte voorzichtig de oester verder open en liet de parel in zijn hand rollen. Het was een mooie ronde parel met hier en daar een paar zwarte vlekjes.

Het begon te waaien en in de verte waren grote donkere wolken verschenen. Hij kreeg het snel koud en besloot terug te gaan. Vanaf de rots dook hij het water in en zwom terug.

Mel voelde hoe de stroming was veranderd en sterker werd. Ze zou zo moeten gaan, maar wilde weten wat hij zou doen. Op dat moment stond hij op en dook het water in. Ze volgde hem naar het strand. Ze zag hoe hij een blik op de woester wordende lucht wierp en zijn spullen haastig bij elkaar zocht. Mel bleef kijken tot hij achter een duin verdween, maar net toen ze wilde onderduiken greep iets paars op het strand haar blik.

Voorzichtig zwom ze dichterbij de kust, tot haar vinnen de bodem bijna raakte. Het was een paars langwerpige ding in de vorm van een koraalstuk. Aan de onderkant zat een gat met een ring erdoor, waar weer een glimmend ding aan hing. Het had een perfect ronde bovenkant met een lang gekartelde onderkant. Ze haalde haar schouders op. Erg mooi vond ze het niet en het zag er naar haar idee nogal nutteloos uit.

Ze draaide zich om en zwom terug de zee in. Pas bij de rand van het koraal dook ze onder.

Het water was koud, maar de wind voelde veel kouder toen hij het strand bereikte. Een bezorgde blik op de lucht werpend rende hij naar zijn spullen. “Ik moet opschieten.” Hij

raapte zijn spullen bij elkaar en rende naar huis. Toen het gebouw in zicht kwam greep hij in zijn broekzak naar zijn sleutel. Abrupt stond hij stil en doorzocht verwoed elke zak die hij had. “Het strand, hij had ze laten liggen” Snel rende hij terug. Meteen toen hij de bocht om kwam zag hij het paarse koraal dat aan zijn sleutel hing. Hij rende er naar toe en raapte de sleutel uit het zand.

Terwijl hij overeind kwam gleed zijn blik over het water. Hij verstarde van ongeloof. Zag hij het goed, was dat...een meisje? Hij wreef in zijn ogen en keek opnieuw over de zee, maar zag niks meer. Het beeld van de arm die de schelp had losgetrokken en een blauw paarse vin die had weg gezwommen doken op in zijn gedachte. Deze drie beelden in elkaar passend doemde er een fictieve verschijning op in zijn geest. Maar hoe fictief die beeltenis was wist hij niet. Hij schudde abrupt zijn hoofd. ‘Je ziet weer waanbeelden’ zei hij hardop en ging opnieuw op weg naar huis, de gedachtes onderdrukkend.

“Waar blijft hij nou.” Mel wachtte al een hele tijd, maar hij kwam maar niet opdagen. Toen hoorde ze van ver weg ineens gegiechel. Ze wist niet waarom, maar het stond haar niet aan. Op dat moment kwam hij de hoek om, met een meisje. Ze liepen gearmd het strand op. Mel kon het niet uitstaan en was direct jaloers. Onrustig en boos bewoog ze zich door het water.

Hij kleden zich snel uit en dook het water in. “Aron wacht.” Riep het meisje hem achterna. Het duurde even voor het tot Mel doordrong. “Aron” fluisterde ze zacht. “Aron, Aron, zijn naam. Ik weet zijn naam.” Na al die jaren wist ze eindelijk zijn naam. Hij flitste door haar gedachte. Bijna schreeuwde ze hem uit van blijdschap. Ze bedacht zich snel, dook onder en zwom naar huis, niet lettend op wat er om haar heen gebeurde.

Snel kleden ze zich om en rende de zee in. Even keek hij achterom toen ze hem riep, toen zwom hij verder. Hij had haar eigenlijk alleen mee genomen omdat hij deze keer niet alleen wilde gaan. Als hij nog eens dacht dat hij iets zag had hij nu in ieder geval iemand bij zich die hem kon vertellen dat er niets te zien was.

Toen het eerste koraal in zicht kwam dook hij onder. Hij zwom snel vooruit toen hij in zijn ooghoek een beweging zag. “Niet kijken het is een waanbeeld, niet kijken.” Hij kneep zijn ogen dicht, maar toen hij ze weer opende zag hij duidelijk een blauw paars glimmende vin weg zwemmen, met daarachter... het leek wel op... op een...mens!? Ineens merkend dat hij geen adem meer had zwom hij snel naar boven.

“Aron!?” hoorde hij zijn vriendin bezorgd roepen, toen hij boven kwam. “Ik ben oké” riep hij terug, maar wist niet zeker of dat wel waar was. “Als dat een waanbeeld was dan ben ik gek” Hij keek achterom naar het meisje dat nu voorzichtig het water in wade. “Nee, ze zou niets gezien hebben.” Ergens luchtte die gedachte hem op.

“Wauw is dit dat koraal waar je het over had.” vroeg het meisje, dat naast hem kwam zwemmen, verwonderd. Aron knikte. “Ga je wel eens voorbij het koraal?” Hij schrok een beetje van haar vraag. Hij was nooit verder geweest dan de rand van het ravijn, daarnaast had hij nooit de behoefte gehad verder te gaan. Hij had respect gekregen voor de schoonheid, verscheidenheid en poreusheid van het koraal, het was prachtig. Maar het meisje naast hem had er geen oog voor en tuurde naar de rand van het ravijn.

“Nee ik ben nooit verder geweest Silvi.” Antwoorden hij toen ze hem hoopvol aankeek. Haar teleurstelling was duidelijk zichtbaar.

De volgende dag ging Aron naar de haven om zijn oom daar te helpen met laden en lossen. Zijn oom was een echte schipper en was kapitein van zijn eigen boot.

“Hé, landrot kom je jou zeebenen uittesten?” Schreeuwde hij vanaf het dek toen hij Aron zag aan komen.

“Alleen als mijn romp aan wal mag blijven.” Lachte hij terug.

“Een halve schipper hijst geen zeilen” Riep Barbos terwijl Aron aan boord verscheen. Hij had nooit goed tegen de deiningen van het water gekund en voelde zijn maag al protesteren, maar was altijd bereid om Barbos een handje te helpen.

“Kom je mijn bemanning controleren of ga je dat roze vlees aan je armen nog aan het werk zetten?”

“Ik kwam om te helpen Barbos.” Lachte Aron.

“In dat geval kun je die lui met die kisten daar helpen. Misschien komt die romp van je dan ook nog van pas.” Barbos knipoogde en Aron ging de mannen helpen. Het duurde niet lang of de schippers zette hun zeemans lied in.

Het ging over een eiland dat zonk in de zee en op het huis van een zeeheks belande. De heks veranderde iedereen in half-vissen zodat ze gedoemd waren om in zee te leven. Het land veranderde ze in schelpen en koraal, en alle dieren in zeedieren. Daarnaast sprak ze een spreuk uit over iedere half-vis, die ervoor zorgde dat alleen als een half-vis een volledig mens zijn hart kon winnen de half-vis terug kon keren naar het land.

Het lied hield abrupt op, bijna midden in het laatste couplet. Het maakte dat iedereen het gevoel kreeg dat er nog meer moest komen, en dat was exact de bedoeling. Er was geen eind, nog niet.

Er werden meerdere liederen gezongen, en het viel Aron op dat de meeste over meermensen of hal-vissen gingen. De liederen deden hem denken aan het meisje en de blauw paarse vin die hij dacht te hebben gezien.

“Barbos... bestaan die meermensen uit de liederen echt?” Vroeg hij uiteindelijk toen hij s’avonds bij zonsondergang met zijn oom op het dek stond. Barbos keek hem vragend aan.

“Ik weet het stomme vraag, laat maar.” Wimpelde hij de vraag snel weer weg.

“Nee, nee, Aron... Heb je er een gezien?” Vroeg Barbos met een hoopvolle blik in zijn ogen. Aron moest even nadenken, wat voor Barbos al genoeg antwoord was geweest, maar hij wachten geduldig.

“Nee, natuurlijk niet, ik vroeg het me alleen af.” Barbos knikte en richtten zijn blik op de horizon.

“Ik was 14 toen ik haar voor het eerst zag. Ze was prachtig. Haar haren leken als van goud, en haar staart was het mooiste rood wat ik ooit gezien had...” Barbos zuchten en keek even opzij naar Aron, die hem met open mond stond aan te gapen. “Op een dag kwam ze niet meer naar onze ontmoetingsplek. Ik heb daar nog maanden op haar gewacht, maar ze kwam niet terug. Toen heb ik besloten dat als zij niet naar mijn kwam ik naar haar toe zou komen. Sinds dien zoek ik de oceanen af naar haar. Ergens daar in de verte in een van die wateren zal ik haar vinden. En ik zal niet rusten tot ik haar vind.”

Aron kon hem alleen maar vol ongeloof aankijken, niet wetend wat hij er van moest denken. Maar het maakte zijn vermoede dat hij het toch goed gezien had alleen maar groter.

Mel zwom langzaam naar boven. Ze was al later dan normaal, maar had niet echt haast. De blijdschap die ze had gehad van de ontdekking van zijn naam, was snel over gegaan toen ze zich realiseerde dat het meisje wat met hem mee gekomen was zijn vriendin moest zijn. Ze hoopte dat hij haar niet weer had meegenomen

Voorzichtig keek ze over de rand van het koraal. Ze verwachtte hem onderwater op zoek te zien naar parels, maar dat was niet het geval. Ze hoorde gespetter en zag één paar voeten op de rots, waar hij haar het eerst gezien had, staan.

Mel luisterde voor meer gespetter en zocht naar een tweede paar, maar kon die niet vinden. Opgelucht haalde ze adem. Snel zwom ze met een cirkel om hem heen en verstopte zich achter een andere rots, een paar meter bij hem vandaan.

Aron stond al een tijdje op de bewuste rots. Hij had Barbos woorden overdacht en had de conclusie getrokken dat het de voorlopig meest logische verklaring was die hij had voor de verschijningen. Dat wilde echter niet zeggen dat hij het geloofde, maar wel dat hij er niet meer bang voor was echt uit te zoeken wat hij had gezien.

Toen hij even uit zijn gedachte terugkwam zag hij iets aan de rand van het rif verschijnen. Door de spiegeling van het water kon hij niet zien wat het was of waar het op leek. Hij bedacht dat gespetter het wel weg zou verjagen en stampte in het water. Koude spetters belande op zijn opgedroogde huid en een windvlaag bezorgde hem kippenvel. Even bezorgd over het weer keek hij op, maar de zon was helder aanwezig en wolken waren nergens te bekennen.

Zich weer richtend op de plek waar hij iets had gezien, zag hij niks meer en haalde ongeïnteresseerd zijn schouders op.

Hij taste met zijn hand in een van zijn zakken en viste de parel eruit. Hij had het ding bewaard en bekeek het aandachtig, toen hij achter zich een meeuw verontwaardigt hoorde krassen. Hij keek om en viel bijna achteruit het water in door wat hij zag. De blauw paarse kleur van de vin was duidelijk te onderscheiden op de licht gele kleur van het zand eronder.

Het was nu of nooit bedacht hij en dook achteruit het water in.

Mel had naar hem zitten kijken, maar begon zich al snel te vervelen. Ze raapte wat schelpjes op van de bodem en bekeek ze boven water waar hun kleur langzaam veranderde door het opdrogen van het water. Een van de meeuwen had het lekkernij gezien en was zo bod geweest vlak bij haar te landen en voorzichtig naar de schelpen te happen. Geërgerd jaagde ze hem weg, maar dook zelf ook snel onder toen ze zag dat Aron op het beest reageerde.

Ze verstijfde compleet toen hij achteruit het water in dook en vlak voor haar weer boven kwam. Ze raakte in paniek, hij kon haar nu zeker weten zien, maar ze wist niet wat ze moest doen. Als ze bewoog vestigde ze alleen maar meer aandacht op zich, maar nu keek hij haar ook aan. Haar reactie bleef uit terwijl ze piekerde of ze moest blijven of weg moest zwemmen.

“Wie...wie ben jij? Vroeg hij toch enigszins verbaast daadwerkelijk iets te zien. Mel zei niks, ze wist niet wat ze moest zeggen. Haar naam was gemakkelijk, maar hij wilde natuurlijk ook weten waar ze vandaan kwam en hoe oud ze was en...en haar vin. Ze dacht aan zijn voeten die ze net nog op de rots had zien staan.

Toen ze niet antwoorden kwam hij dichterbij, maar ze deinsde achteruit. Haar haar was nat en lang met hier en daar een krul of slag, waarschijnlijk blond maar door het water bruiner. Haar hoofd was rond en een beetje smal, haar ogen diep blauw. Een vreemde gewaarwording vulde zijn bloed en stroomde door zijn lichaam, toen hij in haar ogen keek, verdwaasd schudde hij het weg.

Ze lag hoog in het water. Haar borsten leken als een soort ballonnen op het water te drijven. Aron voelde zijn natuurlijke reactie en bloosde een beetje.

“Zijn dat echte schelpen?” Vroeg hij, wijzend op haar bikini top, en in een poging de stilte te vullen. Ze keek hem eerst vreemd aan, maar knikte wel. Toen hij naar ze bleef kijken zonk ze wat dieper in het water. Dit maakte echter dat hij verder naar beneden keek. Hij verwachtte 2 lang huidkleurige sprieten die haar trappend boven hielden, maar in plaats daarvan zag hij iets breed dat meer op een staart leek, in een kleur die hem maar al te bekend was.

Nu deinsde hij achteruit en keek angstig naar het wezen wat van boven zo menselijk had geleken.

Mel zag zijn blik naar beneden glijden en zijn reactie op wat hij zag. Hij keek haar angstig en met open mond aan. Ze kon het niet hebben, niet van hem. Er verschenen geen tranen op haar gezicht maar Aron kon zien dat zijn reactie haar verdriet had gedaan.

Ze liet zich zakken tot onder het water oppervlak en zwom weg. Hem in stomme verbazing achterlatend.

Ze zwom snel over het koraal rif, het ravijn in. Achter haar staart dwarrelde het zand hoog op. Bij de gezonken boot niet al te ver van het ravijn hield ze halt. Gedachtes schreeuwde door haar hoofd: “Wat heb je gedaan! Waarom zwom ik niet weg. Hij zal een jacht op me openen. Hij wil me nooit meer zien. Ik ga nooit meer. Wat moet ik doen.....Ik zal hem nooit meer zien, nooit meer.”

Mel zakte uitgeput en bedroefd op de bodem van de oceaan. Ze had haar handen voor haar gezicht en haar lichaam schokte. Kleine visjes zwommen voorbij en keken even vluchtig om. Zeewier danste om haar heen, hun zachte slierten aaide en troosten haar. Het gezonken schip kraakte bij iedere stroom verandering. Het zachte zand dat bij iedere schok van de meermin iets opstootte en weer neer dwarrelde. Haar verdriet roerde de oceaan om haar heen.

Een zacht tikje op haar staart deed de meermin ontwaken uit haar verdriet. Ze keek op en zag een wit balletje hen en weer rollen op de stroming. Voorzichtig pakte ze het op en keek ernaar. Het was een parel, de parel.

Hij zag haar onderwater weg zwemmen, maar kon zich niet verroeren. Hij was helemaal verstijfd en verward. Toen hij eindelijk bijkwam zwom hij naar de rots waar hij vanaf gedoken was en ging zitten. “Ze had een staart. Hij wist het zeker, geen benen, maar een staart. Ze moest een meermin zijn. ...Zal ik nu net als Barbos over de zeeën gaan, op zoek naar haar. ...Haar ogen waren prachtig. ...Nee ik zal niet bedwelmd raken door haar zoals Barbos. Mij krijg je niet zo gemakkelijk. Ik kom gewoon nooit meer terug. Dat doe ik, ik kom nooit meer terug.”

Enigszins geërgerd en vastbesloten stond hij op. Hij herinnerde zich de parel, greep deze uit zijn zak en gooide die ver de zee in. Daarna dook hij het water in en zwom terug naar het strandje, terug naar huis.

Aan het strand bleef het lang stil. Er kwam niemand meer. Hoewel er altijd 2 mensen ieder weekend hier kwamen. Aron en Mel zaten beide thuis, de een koppig en de ander in verdriet en angst gevangen. Beide leefde een eigen leven net als altijd, maar eens in de week kwamen ze hier bij elkaar. Hier haalde ze de rust die ze nodig hadden.

De een was maar al te bewust van de ander. En de ander die dacht alleen te zijn. Onbewust werd er tussen hun een band gevormd.

Toen Aron Mel voor het eerst zag schrok hij van haar, maar ergens had hij het gevoel haar te kennen en accepteerde hij haar meteen.

Naarmate de tijd verstreek en het strand leeg en verlaten bleef groeide er een steeds sterkere drang in de gebruikelijke bezoekers. De rust en het gezelschap van elkaar werd steeds verleidelijker.

“Ga toch lekker naar je strandje!” Had zijn stiefmoeder geschreeuwd. De afgelopen 2 maanden was hij er niet meer geweest. Dat was lang genoeg om te ontdekken dat zijn ouders zijn afwezigheid goed hadden benut. Hij kwam er dat zelfde weekend nog achter dat zijn stiefmoeder hem niet kon uitstaan, en dat ze hem eigenlijk het huis uit wilde zetten. En met klap op de vuurpijl was zijn eigen vader het met haar eens. “Het is tijd dat je voor jezelf leert zorgen.” Had hij gezegd.

Nu liep hij boos over de weg. Hij had zijn stoeltje, handdoek en andere spullen bij zich.

Hoewel hij liever niet terug naar het strand wilde wist hij niet waar anders heen te gaan.

Onderweg gaf hij de meermin de schuld van alles, en eenmaal bij het strandje aangekomen had hij zichzelf overladen met boosheid.

Hij gooide woest zijn spullen in het zand en rende naar het water. “Ik wil je nooit meer zien. Ik wilde je nooit zien. Ga weg, en blijf weg. Je verwoest mijn leven. Ga uit mijn gedachte!” schreeuwde hij over de oceaan. Zwaar ademend bleef hij staan. Zijn oren gespitst, maar hij hoorde niks en niemand terug schreeuwen of snel onderduiken en weg zwemmen. Hij was alleen.

Het duurde niet lang of hij besloot hier in de duinen te gaan wonen. Nu hij dacht dat de meermin voorgoed verdwenen was, kon hij geen betere plek bedenken. Samen met een stel vrienden bouwde ze het huis net uit het zicht vanaf het strand en net in zicht vanaf het dorp. Nico had zijn redenen om het daar te bouwen. Het strand was, voor zover hij wist, nog onbekend en dat wilde hij zo houden, maar hij wilde er niet te ver vanaf wonen. Hoewel hij genoot van de rust en eenzaamheid op het strandje kon hij het niet laten om af en toe zijn blik langs de rotsen te laten glijden en te hopen op slechts een glimp. Zijn boosheid naar de meermin ebde met de tijd weg. Dat deed hem realiseren dat hij altijd geweten had dat ze er geweest was. Hij herinnerde zich andere voorvallen waarin hij glimpen van haar had opgevangen, maar toen hadden ze hem altijd een veilig gevoel gegeven. Alleen de laatste paar keren waren beangstigend geweest.

Toen Aron op een dag niet veel te doen had besloot hij een strand wandeling te maken. Maar eenmaal bij het strand aangekomen zag hij iemand zitten. Hij rende snel naar de man toe “Barbos!” Riep hij. De man keek op en zwaaide verrast naar hem.

“Wat doe jij hier?” Vroeg hij eenmaal aangekomen.

“Hier zag ik mijn meermin voor het laatst.” Biechten Barbos direct op. Aron bleef stokstijf staan. “Ik kom ieder jaar terug naar deze plek om op haar te wachten.”

“Komt zij dan ook.” Vroeg Aron angstig naar het water kijkend. Barbos schudde bedroeft zijn hoofd.

Aron haalde opgelucht adem en ging naast hem zitten. Na een korte stilte vroeg hij

“Hoe zijn jullie eigenlijk uit elkaar gegaan?”

“Ze kwam op een dag later boven dan normaal en ze keek heel bedroefd. Ik voelde de bui al hangen en probeerde haar op te vrolijken, maar ze lachte niet om mijn grappen en keek me heel ernstig aan. Toen ik vroeg wat er was vertelde ze dat ze een meerman had ontmoet. Een blauwvin, dat scheen speciaal te zijn of zo. Ze...ze zei...dat ze me nooit meer kon zien en zwom toen weer weg. Mijn Mina ze keek niet eens om. Mijn arme Mina.” Hoewel er geen tranen zichtbaar waren moest Barbos een paar keer slikken en stond het verdriet in zijn ogen. Het bleef lang stil terwijl beide mannen uitkeken over de zee, zwemmend in hun eigen gedachte en herinneringen.

“Ik heb er ook een gezien.” Vertelde Aron plots terwijl hij strak naar de horizon bleef kijken.

“We zwommen altijd hier, maar toen ik haar van dicht bij zag met een staart schrok ik. Ze zwom weg toen ze mijn gezicht zag. Ik ben daarna heel lang niet meer hier geweest, en heb haar niet meer gezien.” Barbos knikte begrijpend en stond op. “Ze zal terug komen net als mijn Mina. Ze komt terug dat beloof ik je.” En hij liep het strand af naar het dorp.

Aron knikte en zwaaide hem gedag, maar had niet veel vertrouwen in zijn woorden.

Mel zwom zo hard ze kon, weg van de ruzies en de drukte van haar thuis. Ze was al 6 maanden niet op het strand geweest. In het begin ging dat wel goed, maar nu werd ze gek van alle normen en waarden, de ruzies en de drukte.

Haar vinnen voerde haar langs een bekende weg terwijl ze met haar gedachte bij de ruzie en drukte was.

Voorzichtig kwam ze boven water. Ze vervloekte zichzelf dat ze naar het strand gezwommen was, maar wilde niet vertrekken tot ze zeker wist dat hij er niet ook was.

Ze zwom voorzichtig naar de rots en zocht het strand af. Geen stoel, geen handdoek en geen kleding. Ze haalde opgelucht adem, maar huilde van binnen van teleurstelling.

Ze zwom, toch nog iets op haar hoede, naar het strand en keek nogmaals om zich heen. Toen ze nog steeds niemand zag draaide ze zich om en bleef in de branding liggen zonnen.

Het geluid van de meeuwen hoog boven haar en de zee om haar heen brachten haar de rust die ze lang niet meer had gehad.

Aron zat op een duin te denken toen hij de meermin boven water zag komen. Snel verstopte hij zich achter het helmgras en volgde haar bewegingen. In de eerste instantie was hij bang dat ze zou weg zwemmen als ze hem zag, maar toen ze op haar rug in de branding ging liggen en haar ogen sloot sloop hij de duin af. Hij zorgde dat zijn schaduw over haar gezicht viel. Mel opende haar ogen en schrok op.

“Rustig ik doe je niks” Sprak hij zacht en hurkte naast haar neer, er op lettend niet naar haar staart te kijken.

“Ik ben Aron.” Zei hij en probeerde te kijken of ze hem begreep.

“Weet ik. ...Ik ben Mel” Hij keek haar verbaasd aan, maar herstelde zich snel.

“Ik wilde sorry zeggen” Zei hij verlegen en keek even naar haar staart.

“Waarvoor?” Vroeg ze en ving zijn blik weer.

“Dat ik zo stom reageerde op je ... je”

“Staart?” Maakte ze zijn zin af en tilde hem lichtjes op uit de branding. Aron knikte.

“Ik had het gewoon niet verwacht en je was zo snel weg.”

“Het geeft niet ik had eerlijk gezegd niet heel veel anders verwacht.”

Mel lag al een tijdje in de zon en begon last te krijgen van de droogte. Aron hielp haar het water terug in en rende toen naar huis om zijn zwemkleding te halen.

Het strandje nu bruisend van vreugde en liefde. Na een tijd van leegte nu overvloed. Hoewel er iedere avond een afscheid is zo is er iedere ochtend het weerzien.

Maar de nachten worden korter, het afscheid steeds langer en het weerzien steeds vroeger.

Een druk ontstaat, maar onder het oppervlak ontstaat iets veel groters.

Aron zat al een tijdje op haar te wachten. “Waar blijft ze” Mel was nooit laat, maar de zon had de horizon al losgelaten en het wateroppervlak bleef stil.

Eindelijk verschenen er rimpels en herrees Mel uit het water, maar haar ogen spraken geen blijdschap.

Aron was opgesprongen bij haar aanblik en rende het water in. “Blijf daar” Riep Mel geschrokken. Van schrik bleef hij staan en wankelde angstig het water uit bij de verschijning van meer hoofden.

“Een mens.” Sprak de meerman vlak naast Mel kwaad. “Mel je weet dat je niet naar het oppervlak mag.” Mel knikte.

“Maar hij is heel lief en hij zou me nooit kwaad doen.” Protesteerde ze.

“Ik weet dat mensen lief kunnen zijn ...” Zei de vrouw links van Mel maar werd kwaad onderbroken door de man

“MINA” Riep hij en bleef haar rood gespannen aankijken.

Aron keek en luisterde naar het 3 tal. Wetend dat dit niet de tijd was zich er in te bemoeien, maar toen hij de naam hoorde begonnen zijn hersens te werken.

“Mina” Schreeuwde hij naar haar. De meermensen keken verbaasd naar hem op, en de meerman keek zelf een beetje bedreigend. “Barbos zoekt je nog steeds” De vrouw schrok bij het horen van de bekende naam.

“Barbos.” Fluisterde ze. De meerman greep in en sleurde de 2 vrouwen terug het water in.

“We hebben het hierover gehad, ga mee.”

Mel kreeg thuis de volle laag en werd naar haar kamer gestuurd. De dagen daarop mocht ze nergens heen zonder toestemming of begeleider.

Op een avond werd er op haar kamer deur geklopt. “Hoe is het nu met je?” Vroeg haar moeder toen ze de deur had geopend.

“Mam jij van alle personen moet weten hoe het met me is. Ik mis hem.” Mina omarmde haar dochter. Ze wist inderdaad hoe het voelde.

Ze had in haar tijd niet vrijwillig voor haar man gekozen, hoewel ze van hem was gaan houden lag haar ware liefde boven het wateroppervlak.

“Barbos wacht nog steeds, weet je.” Vertelde Mel nadat ze uit gesnikt was.

“Mel je weet heel goed dat ik niet terug kan... Hoe weet jij eigenlijk van Barbos?”

“Aron is zijn neefje en hij heeft over jou verteld.... Ik weet zeker dat ze nu op het strand op ons wachten. Mam ga met me mee, alsjeblieft mam.” Mina bekeek bezorgd naar haar smekende dochter. Haar vinnen waren verbleekt en er hingen losse vellen huid aan. Ze had een asgriuw gezicht, en haar haar was dof en warrig. Haar hele lichaam sprak de ellende die haar hart door maakte.

De vrouw die het zelfde had meegemaakt leefde met het kind mee. Daarnaast had de naam van haar oude liefde een oude vlam, die moeilijk gedooft was, doen oplaaien. “Goed ik ga mee.” Gaf ze uiteindelijk toe. Mel klaarde meteen helemaal op en begon weer te stralen.

Ze vertrokken snel en stil. Beide kende de weg goed en zwommen gelijk op. Bij het laatste huis links en dan bij de gas geiser iets bijsturen richting de gezonken boot. Daar omhoog tot de rand van het koraal rif en dan nog maar een paar meter tot het strand.

De vrouwen waren enthousiast en hadden moeite hun zenuwen in te houden. Een geanimeerd gesprek over mannen kwam al gauw op gang en diende als uitlaatklep.

Bij het rif werden ze stil. Voorzichtig kwamen ze boven water en keken het strand op. Twee mannen sprongen op bij hun aanblik en rende een stukje het water in.

Aron had Barbos een dag voor vertrek weten tegen te houden en nu hadden ze iedere dag vanaf het eerste licht tot diep in de nacht op het strand gezeten.

“Mina?!” Riep Barbos zijn vroege liefde herkenkend.

“Barbos” Riep ze terug en ze snelde elkaar tegemoet. Ze ontmoete elkaar halverwege in een liefdevolle omhelzing.

Aron en Mel hoefde elkaar niet te roepen. Mel was snel op hem af gezwommen en hij had haar vol liefde opgevangen.

Plotseling brak het water open en stonde ze beide op de bodem. Een stem rees op uit de diepte:

Ik verban hen op dit eiland

Ik verban hen tot meermens

Zij zullen als half vissen moeten boeten voor hun daad.

Zij zullen als half vissen moeten zwichten voor mijn toorn.

Alleen zij die de liefde tussen land en zee accepteren verlos ik.

Alleen zij die de liefde tussen mens en vis verkennen verlos ik

Mel schreeuwde het uit van pijn, toen ze haar staart in tweeën voelden splijten en de transformatie van vin naar been ondergingen. Ze voelde hoe haar voeten vaste grond vonden en probeerde wankelend te gaan staan. Het water stroomde terug en ze zwom met moeite terug naar de kant.

“Ik ben mens. Ik ben mens” Riep ze terwijl ze haar nieuwe benen uitprobeerde met een vrolijk dansje.

“Mina waarom ben jij geen mens?” Barbos keek zijn geliefde bedroeft aan.

“Ik heb jaren geleden gekozen voor de zee Barbos. Ook nu zal ik weer terug gaan.... Je bent mijn ware liefde, maar mijn thuis is daar beneden.” Barbos knikte en zoende haar.

“Ik zal je missen, mijn mooie rood vin.” Lachte hij verdrietig en liet haar gaan.

Mina zwaaide de 3 uit en dook weer onderwater, ze had een hoop uit te leggen als ze thuis was.

2 jaar later

“Barbos ik dacht dat je niet meer op haar zou wachten.” Riep Aron vanaf een duin top. Hij had zijn oom gezocht en vond hem op het strand turend naar de zee.

“Ik wacht niet, ik geef de zee mijn gedachtes, zij zal ze naar haar toe brengen.” Ontweek hij.

Aron knikte lachend en nam naast de oude man plaats. “Hoe is het met Mel en de kleine.”

Vroeg Barbos na een tijdje.

“Mel maakt het goed, maar moet nog veel rusten en Lin slaapt bijna net zo veel.” Barbos knikte goedkeuren en keek weer naar de horizon. Aron volgde zijn blik.

Ze stuurde hun gedachtes over zee, naar een land wat ze niet kende, maar dankbaar waren voor de liefde die het hen gegeven had.

Einde